Speciální a taky poslední číslo školního roku 2014/2015 vydané žáky 9.třídy

Dřevák

Devět let jsme se těšili...

...a stane se to za chvíli,
kdy náš život navždy změní
jedno zvonku zazvonění.
Nekonečné školní roky,
písemky, testy, další šoky,
hodiny jak věčnost dlouhé,
přestávky – vteřiny pouhé.
Zkoušení i první lásky,
potvrzení na průkazky,
pokusy, zkoušky, básničky,
jiskry i slzy za víčky.
Každý byl **KING**
– i takhle maličký...

To vše smázne čas jak křídu.
Slibujeme si: „Zase přijdu,“
však pevná zem
se pod nohama ztrácí...

a vysvětlení je tak prosté -
už nebudeme nikdy žáci,
už tady budeme jen hosté.

VELKÝ svět čeká
za malými vrátky!
Možná se jednou marně zpátky
budem chtít vrátit do základky.

NK

Ptali se mě, proč píšu básničky na titulní stránku. No, proč asi? Že nemám co na práci nebo se nudím? Vůbec ne. To proto, že…

Deváťák se moří nad básní,
dumá a div se nezblázní.
Jak se to dělá, že člověk se zasní
a vyjádří myšlenku vzletnou básní?
Ptá se: „Proč mám báseň na triku?
Já na něj ječím: „Básníku!
Vztekem se ve mně krev už pění!
Nekecej furt - a dej se do básnění.“

… a když z něj nic nevypadne, tak holt musím sama. Ovšem pro příští školní rok hledáme do naší redakce básníka. Nemusí být ani zkušený, ani s praxí, nepožadujeme řidičský průkaz, ba ani znalost cizích jazyků. Přivítáme prostě – BÁSNÍKA. NK

Deváťácké vzpomínání

Od té doby, co jsme na druhém stupni, jsme s naším panem učitelem třídním a paní učitelkou Sedlářovou vydali na spoustu skvělých výletů. Začalo to šestou třídou, kdy jsme šli pěšky z Trojáku na Hostýn a pak také, jak se poté stalo naším zvykem, poprvé do divadla v Olomouci na představení muzikálu Sugar. V sedmé třídě jsme jeli do muzea řemesel v Letohradě, vyšlápli si z Kramářovy chaty k pevnosti Bouda, postavené v době první republiky. Výlet jsme zakončili nádherným rozhledem z horského kláštera nad městem Králíky. Nezapomněli ani na návštěvu divadla, tentokrát na detektivku Deset malých černoušků v brněnském divadle. V osmé třídě jsme se podívali do Technického muzea v Brně a do starého mlýna ve Veverské Bitýšce. Divadlo jsme si vybrali tentokrát v Olomouci představení My Fair Lady. V deváté třídě jsme se podívali do Brna na výstavu Bodies a do Moravského zemského muzea a nakonec zase do brněnského divadla na představení Scapinova šibalství. Poslední divadelní představení nás čekalo tento týden, byl to muzikál Šakalí léta v olomouckém divadle. Byla to skvělá tečka za všemi kulturními zážitky, které jsme si užili za poslední čtyři roky.
Určitě jsme na něco zapomněli, bylo toho fakt hodně, ale společné chvilky nám zůstanou navždy v paměti.

Lucie Fiurášková

The COLOR RUN™ 2015 Praha

The COLOR RUN™ je celosvětová akce v podobě festivalu a maratonu v jednom. Jedná se o běh na 5 kilometrů s velkou paletou barev. Lidé se barví ZAKOUPENÝMI barvami a výdělek z prodeje barev jde na světové charity (např. pomoc v Africe). Festival není však jen o sbírce pro světovou pomoc, ale i o radosti z pohybu a zdraví. Celá akce se navíc konala POPRVÉ V ČR A PŘIŠLO ZDE 12 000 LIDÍ, což je DVAKRÁT VÍCE, NEŽ KDYŽ SE BĚŽELO KOLEM AIFELOVY VĚŽE! Na akci se objevili nejen skvělí Djové, ale i NAŠE ČESKÁ ZLATÁ SNOWBOARDISTKA ESTER LEDECKÁ. Běh startoval ve 4 hodiny odpoledne. Do té doby byly asi 4 výstřely z barevných děl, které si běžci sami odpálili odpočtem.
Odstartovávali po skupinách dlouhých až 60 metrů a širokých přes celý koridor. Po trase byly rozmístěná BAREVNÁ DĚLA nebo lépe po krajích průběhu se

umístili fukary na listí a barevní střelci se zásobou barviva. Na trase byly 4 úseky barevných děl v pořadí ŽLUTÁ, MODRÁ, ČERVENÁ A RŮŽOVÁ. Po doběhnutí dostal každý zlatou medaili a flašu kvalitní vody (myslím Bonaqua). Každý pak vypadal jako já na fotce níže. Následně na to, jak doběhli všichni, se vystřídali Djové a rozjela se velká afterpaty.

David Foukal

Sázení stromu

V pátek 24. 4. jsme se my deváťáci rozhodli zasadit lípu. S nápadem přišel pan učitel Foukal a my jsme neváhali a souhlasili. Zasadili jsme ho v pracovních činnostech. Když jsme se sešli, sebrali jsme náčiní a začali pracovat. Teda většina. Ze všeho nejdříve chlapci vykopali díru, naházeli do ní listí a poté následoval strom. Dívky zase zalévaly. Všichni přiložili ruku k dílu. Myslím, že se nám to docela povedlo a až přijdeme třeba za deset let a podíváme se na tuto lípu, až zesílí a vyroste stejně jako my, vzpomeneme si, jak skvěle jsme se měli.
Náš strom se zatím nijak nejmenuje, zatím má jméno „Lípa“.

Karolína Kropáčková

Spolu to dokážeme

Prvňáčci + deváťáci

Naše první setkání s malými prvňáčky bylo v lednu 2014, kdy probíhal zápis do 1. třídy. Vybraní žáci naší třídy se převlékli do kostýmů pohádkových postav, aby se děti cítily příjemně, nebyly vylekané a všechno pěkně zvládly.

1.září 2014 jsme se s prvňáčky setkali po druhé, připravili jsme si pro ně malý dáreček a ve škole jsme je přivítali. Ze začátku jsme je navštěvovali ve třídě, pomáhali s učením a děti se nám chlubily pochvalami a jedničkami.
Zanedlouho si prvňáčci na školu zvykli a všechno pěkně zvládali. Koncem října 2014 jsme dostali nápad pro prvňáčky připravit hravé odpoledne. Jednou po obědě jsme prvňáčky vyzvedli v družině a společně jsme vyrazili na zahradu, kde jsme už měli připravenou soutěž s koloběžkami. Děti musely po dráze kolem školy překonávat různé překážky a plnit zábavné úkoly. Jakmile děti dokončily soutěž, přesunuli jsme se k ohništi, kde jsme si společně opekli špekáčky. Když se všichni pořádně najedli, začali jsme vyhodnocovat koloběžkovou soutěž. Výherci byli odměněni sladkou odměnou.

Další společnou akcí s prvňáčky bylo vánoční dopoledne v první třídě. Jako dáreček pro naše malé kamarády jsme si připravili malé marcipánové sněhuláčky, na kterých si mohli i pochutnat. Naopak my jsme od prvňáčků dostali krásnou podložku pod hrníček, kterou pro nás sami vyrobili. Prvňáčci nám ukázali vánoční obrázky, které nakreslili a pochlubili se nám, co si napsali do dopisu pro Ježíška.

Velikonoce jsme strávili pro změnu v deváté třídě. Prvňáčci si připravili pěkné velikonoční říkanky a za odměnu od nás dostali vajíčko a omalovánku, kterou si hned vybarvili.

Poslední společné hravé odpoledne připravili prvňáčci pro nás. Na školní zahradě jsme si vytvořili dvojičky prvňák s deváťákem a soutěžili v různých překážkách proti jiné dvojici. Například hod kostkou nebo shazování plechovek balonkem. Nakonec byli všichni odměněni sladkou odměnou.

Teď už nás jen čeká ukončení našeho posledního školního roku a rozloučení s našimi malými kamarády. Prvňáčkům přejeme, aby se jim ve škole nadále výborně dařilo a aby se jim tady líbilo.

Patricie Pechová, Natálie Jakubcová

Žijeme sportem

Tak jako každým rokem se u nás ve škole v tělesně výchově za každé disciplíny zapisují body. Je tu spousta dobrých sportovců, ale první místo patří jen jednomu, tak to chodí, ten kdo se celý rok snaží, tak si to samozřejmě zaslouží vyhrát. Všechny body z různých disciplín se ke konci roku sečtou a pak se vyvěsí před kabinetem tělesné výchovy. Je to skvělý nápad, děti se takhle „štengrují“ o to, kdo je lepší, a předhání se. Hodnotí se to podle věkových kategorií a na kluky a holky. V naší třídě máme taky pár skvělých zástupců a to je Lucka a Martin.

Každý rok se u nás ve škole koná dopravní soutěž určená pro žáky prvního stupně. Pár deváťáků chystalo s panem školníkem různé překážky např.: slalom, houpačku a mnohem více překážek. V den konání byla na jarní období velká kosa. Když postupně přicházeli žáci první třídy, dostali registrační čísla, abychom věděli, komu ty body vůbec udělujeme. Prvňáčci byli velice dobří, uchvátili naše zraky, jak si hravě poradili s každou nástrahou na ně, postupně u vyšších tříd se zdálo, že jsou horší, nevíme, čím to bylo, ale konkurence byla veliká. Z každé třídy to vyhráli první tři nejlepší, holky i kluci.

Každoročně žáci sbírají za různé disciplíny v tělocviku body. Poté se všechny body sečtou a na konci roku se vyhlásí první tři nejlepší z každé kategorie. Žáci získávají různé ceny, jako jsou např. poháry a diplomy. Ve třídě máme dobré sportovce, kteří se každoročně umísťují na medailových místech, patří k nim Pepa a Lucka.

Josef Jančík, Adam Tellinger, Dominik Podola

Školní historky

Když jsme jeli v šesté třídě do divadla, tak jsme se cestou zpátky zastavili v jednom bistru, které prodávalo různá rychlá jídla. Náš kamarád Pavel měl strašnou chuť na hranolky, ale protože nebyl sám a trvalo dlouho, než se usmažily, tak na něho jako jediného z naší třídy nevyšlo, jelikož jsme už museli jít. Byl proto na všechny naštvaný a s nikým se nebavil. Dodnes nás to rozesměje, i když to bylo už před čtyřmi roky.

Markéta Přikrylová

Talentové zkoušky

U nás ve třídě byly jenom dvě žákyně, které dělaly talentové zkoušky na rozdíl od ostatních, kteří dělali přijímací zkoušky. Talentovky se dělaly už v lednu, takže jsme byly pod tlakem mnohem dříve, než ostatní spolužáci, které čekaly jejich přijímací zkoušky až v dubnu. Už jsme se připravovaly delší dobu předtím a učitelé i kamarádi nás podporovali, jak jen to šlo, abychom nebyly nervózní a vše zvládly na jedničku. Jen pár dní před zkouškami jsme byly dost vystrašené a bály jsme se, co by se stalo, kdybychom pokazily malý test z českého jazyka nebo se nám nepovedl obrázek. V den talentových zkoušek nám ve škole všichni, jak učitelé, tak spolužáci, drželi palce a my se snažily a kreslily o sto šest. Vše probíhalo hladce, ale stres na nás šel velmi dobře vidět. Po dvou dnech plných stresu a napětí jsme měly konečně klid a jen odpočívaly, jako by už na ničem nezáleželo, ale to nejhorší nás právě čekalo – to bylo právě to čekání na výsledky zkoušek. Tři dny se zdají celkově jako krátká doba, ale když člověk na něco čeká, je to, jako by šla želva. Nakonec jsme se po pár dnech konečně dočkaly a v mobilech vyhledávaly stránky výsledků. Hlídaly jsme stránky jako ostříž a každých 5 minut jsme kontrolovaly, jestli už náhodou výsledky nezveřejnili. Když jsme si všimly, že se na výsledky našeho přijímacího kola můžeme podívat, ani jsme neváhaly a s kamarády z lavic za zády jsme rozklikly odkaz. Když jsme si přečetly, že jsme přijaty mezi prvními a na všechny školy, na které jsme se hlásily, spadl nám kámen ze srdce a stejně tak i vyskočila míra radosti. Radost byla obrovská, a i spolužáci a učitelé za nás byli rádi a gratulovali nám k našemu přijetí. Vybrat si školu, na kterou opravdu podáme přihlášku, bylo celkem těžké a rozmýšlení zabralo celý víkend. Přemýšlení o tom, která škola pro mě bude lepší, na které mi bude lépe, jestli to má vůbec cenu. Nakonec jsme si vybraly a snad i správně, a budeme se mít následující 4 roky na střední krásně a vše budeme zvládat, jak nejlépe to půjde. Myslím, že nejlepší bylo, že my dvě jsme měly vše za sebou a těšily se na to, až budou naši spolužáci před přijímacími zkouškami a my jim budeme moci oplatit jejich podporu.

Jolana Logajová

☺ My spolužáci jsme moc pyšní, že se Romča a Jolča dostaly na prestižní umělecké školy! ☺

Zážitky ze školních lavic

V roce 2006 jsme se poprvé vypravili do školy. Byl to velký krok kupředu. Hned v první třídě nás bohužel opustila naše kamarádka Laura Holušová, která nešťastnou náhodou zemřela. I když jsme všichni nenastoupili do stejné školy, tak nám bylo souzeno se v šesté třídě sejít. Hned první den nás na starost dostal pan učitel Foukal, který nás školními léty provází doteď. Je to skvělý učitel, který nám vždy pomůže a vymýšlí zajímavé akce. Každý rok alespoň jednou jezdíme do divadla a na výlet. Když devět let uplynulo jak voda, tak jsme se začali rozhodovat, kam se vydáme na školu a vlastně jak bychom chtěli, aby vypadala naše budoucnost. Přijímacích zkoušek jsme se báli, ale nakonec jsme je zvládli. Teď už jsme všichni přijati a těšíme se na novou školu na nové kamarády a na nové zážitky ☺. I když se nám bude stýskat, musíme odejít.

Kateřina Jelínková

Tablo 9. třídy

Když se devátý rok naší školní docházky blížil ke konci, museli jsme začít přemýšlet nad tím, jak stylově vyrobit tablo. Slyšeli jsme spoustu návrhů, ale pan učitel Foukal měl ten nejlepší. Přišel totiž s nápadem, abychom se přestrojili za známé rockové hvězdy. Ihned nám vytiskl fotky rockerů jako inspiraci. Každý z nás si vybral nějakého zpěváka nebo kapelu a pokusil se ho napodobit. Někomu se to povedlo méně, někomu více, ale společně vypadáme působivě.

Poslední týden v květnu se všichni přestrojili do vybraného kostýmu, v těch nás náš třídní učitel vyfotil. V tu chvíli jsme se cítili jako opravdové celebrity. Další den jsme se fotili v našich třídních tričkách. Když ho pan učitel upravil do dnešní podoby a poslal ho do tisku, celá třída se těšila, jak ho všichni uvidí. Jakmile přišlo, pár dívek ze třídy ho pomohlo panu učiteli nalepit na podložku. Den poté jsme ho všichni i s paní učitelkou Sedlářovou šli vystavit do výlohy obchodu pana Kubíčka. Teď těší všechny kolemjdoucí. ☺

Karolína Kropáčková

Letošní školní výlety

Výlet našich nejmladších

Na výletě jsme byli v Teplicích nad Bečvou. V jeskyních jsme si prohlédli svatého Antoníčka, mohli si ho pohladit a něco si přát. Dokonce jsme viděli jeho srdce. V altánku uprostřed lázní tekla léčivá voda, na kolonádě jsme zuřivě nakupovali dárky. Autobusem jsme pokračovali do Přerova, do muzea Jana Amose Komenského. Pan průvodce nám prozradil všechna tajemství zámku, navštívili jsme hladomornu i zámeckou kuchyni. Vyšlápli jsme si na zámeckou věž, kluci byli nadšení ukázkami zbraní. Byl to prima výlet nás prváků a druháků.

Nikolka, Tom, Sabinka, David, Jirka

Výlet 4. třídy

Naše třída se vypravila na výlet na Svatý Kopeček. Autobusem jsme jeli spolu s třetí a pátou třídou. Naším cílem byla bazilika, která byla překrásná, ale bohužel se tady nemohlo fotit. Po návštěvě baziliky jsme se vydali do ZOO, kde jsme se těšili na zvířata. Moc nás bavilo krmit kozy. Na konec jsme měli chvilku koupit si něco hezkého na památku. Domů jsme se vraceli vlakem a potom autobusem. Výlet jsme si užili, moc se nám tam líbilo.

Valérie, Katka

Výlet za Večerníčkem

S třeťáky jsme jeli na výlet do Mladečských jeskyní, kde jsme viděli krápníky, zbarvené kameny, figuríny pravěkých lidí a kosti pravěkých zvířat. Byl tam i jeden velký krápník, na který jsme nesměli sáhnout, jinak bychom za rok a jeden den zkameněli. Trochu jsme se zdrželi v dopravních zácpách, ale prohlídku v hradě Bouzov jsme stihli. Prováděla nás paní, která měla papírovou čepici z Večerníčka. V hradu na nás čekaly pohádky z Večerníčka, například: Bob a Bobek, Rumcajs a Cipísek, Pat a Mat atd. Po Bouzově jsme jeli do Loštic na tvarůžky. Dostali jsme razítka na ruky. Dozvěděli jsme se, že tvarůžky mohou být ve sladkých i slaných jídlech. Výlet se mi moc líbil.

Verča Hošáková

Šesťáci na Baťáku

Nejdřív jsme navštívili hvězdárnu, kde jsem se dozvěděl zajímavosti o vesmíru. Nejzajímavější bylo, že jsme tu hvězdárnu nemohli najít! Byla schovaná za hustým křovím a šlo se tam po malé cestičce na břehu kanálu. Cestou jsme vyplašili hejno kačen a jednoho rybáře.

Nejlepší byl Baťův kanál. Po něm jsme pluli lodí, která měla na střeše terasu, a tak byli všichni navrchu. Proplouvali jsme pod mosty, kde jsme se museli sklonit, ale když se pán, co hlídal, jestli skloníme hlavy, nedíval, tak jsme je zase zdvihli a zdola jsme na ty mosty ještě šahali. Byly dost rezavé. Na lodi byl dokonce obchůdek i záchůdek. Na břehu se červenaly třešně. Nedalo se tam zakotvit, a tak jsme jenom zpívali: Jó, třešně zrály, ale nemohli jsme na ně☹.

Když jsme vystoupili, našli jsme si hřiště v podobě lodi. Byly tam skluzavky, houpačky, kolotoč a průlezky. Hned jsme tam naskákali a hráli si, že jsme opice v pralese. Potom jsme šli do muzea, které bylo o mučení a mučicích nástrojích, které tam byly k nahlédnutí. Ladislav má magické vnímání a cítil, jak z meče, kterým bylo popraveno asi osmdesát lidí, jde teplo! Zkoušeli jsme to taky, a fakt jsme taky cítili horko i přes sklo. To bylo tajuplné. Ještě jsme si zašli do Kauflandu a na zmrzlinu a to byl nejlepší konec našeho výletu.

Společná práce žáků 6. třídy

7. a 8.třída v Praze

Na letošní školní výlet jsme zavítali do našeho hlavního města Prahy. Jeli jsme Leo expresem, potom metrem, a dokonce tramvají. Když jsme dorazili do stanice Praha – Holešovice, vystoupili jsme a šli si prohlédnout výstavu Gate to space – brána do vesmíru. Zhlédli jsme video o kosmonautech a pak samotnou výstavu s modely raket, jako Sputnik nebo Apollo, také jsme si mohli sáhnout na kousek měsíční horniny. Strašně se mi líbily repliky raket, kam jste vešli a kolem vás se rozkládali všelijaké knoflíky, čudlíky, kontrolky a páčky, bylo to jako ve skutečné raketě. Jako další cíl jsme zvolili rozhlednu na Petříně, kdo měl kuráž mohl vystoupat 300 schodů na vrchol a vychutnat si krásný pohled na rozlehlou Prahu, ostatní navštívili petřínskou zrcadlovou místnost. Dále jsme se vypravili

dolů z Petřína rovnou k Pražskému hradu, tam jsme vyslechli od paní učitelky Jakubálové moc hezkou přednášku o historii Hradu a o katedrále sv. Víta, sešli jsme podél Zlaté uličky na vyhlídku pod Hradem. Poslední zastávkou bylo Palladium, kde jsme si pochodili obchody, dokrmili se a pokochali se sedmi patry obchodů se šperky, oblečením a restauracemi. Výlet se nám moc líbil a tímto za něj naší paní učitelce třídní a také paní učitelce Jakubálové a Hošťálkové moc děkujeme.

Barbora Pročková

Jeseníky očima deváťáků

Vždycky jsme snili o tom vyrazit na dvoudenní školní výlet. V deváté třídě se nám to konečně splnilo. Dne 10.6. 2015 jsme brzy ráno autobusem vyrazili s panem učitelem Foukalem a paní učitelkou Číhalovou směr Jeseníky. Protože jsme měli spoustu času před prohlídkou hradu, tak jsme udělali krátkou zastávku ve městě Šternberk. Tam jsme si nakoupili občerstvení a prohlédli si malé náměstíčko. Další zastávka byla na hradě Sovinci. Nejprve jsme si prošli areál hradu sami a potom vnitřek s průvodcem. Celý hrad a prohlídka se nám líbila, nejvíce však rozhledna, ze které bylo vidět hezky daleko díky příznivému počasí. Poté nás autobus odvezl do Karlovy Studánky, odkud jsme šli túru lesem k chatě Barborce, kde jsme si dali oběd a odpočinuli si po namáhavé cestě. Pokračovali jsme v další túře až k penzionu Stará továrna v Široké Nivě, ve kterém jsme přespali. Po 17,5 kilometrové túře byli všichni unavení, ale i přesto jsme si opekli špekáčky a u ohně si zazpívali s doprovodem kytary lidové písničky. Kolem půlnoci jsme ulehli, až na některé jedince, do svých postelí. V 8 hodin ráno jsme měli připravenou snídani a kolem 9.hodiny jsme vyrazili na další náročnou túru. Nyní jsme šli asi 12 km, až do města Zlaté Hory, kde jsme se najedli, odpočinuli a navštívili muzeum a skanzen těžby zlata. Na prohlídce se nám nejvíce líbily staré mučírny. Poslední zastávkou byl zámek Bruntál, kde jsme si s paní průvodkyní prohlédli interiér zámku. Úplně zničeni z dvoudenního výletu a z pěšího maratonu jsme usedli do autobusu, který nás dovezl domů. Celý výlet se vydařil a budeme na něj dlouho s radostí vzpomínat. Děkujeme za něj panu učiteli Foukalovi a paní učitelce Číhalové.

Na hradě Sovinci

Patricie Pechová, Kateřina Jelínková

… a ještě jeden výlet navíc, tentokrát i s Poláky

Dne 15. – 17. 5. se několik žáků z obce Nahošovice, Radkovy, Křtomil a Dřevohostice zúčastnilo aktivit, jak sportovních, tak výtvarných s polskými dětmi.

V pátek kolem jedné hodiny pro nás do obcí přijel autobus, který nás zavezl do zámku, kde na nás už čekalo asi dvacet Poláků. Společně jsme poobědvali a poté jsme se odebrali do školy. Provedli jsme je naším dočasným domovem a udělali společnou fotku. Rozdělili jsme

se na dvě skupiny- 10 Poláku a 10 Čechů. Pro jednu skupinu připravil pan učitel Foukal vyřezávání zvířat z překližky a druhá skupinka šla s paní učitelkou Foukalovou kreslit zvířata a památky Olomouckého kraje. Kolem půl páté jsme seběhli do sborovny na svačinu, tam jsme si sedli kolem kulatého stolu a paní ředitelka nás obsluhovala. Jak jsme se všichni najedli, šli jsme dokončit naše práce. Moc nás to všechny bavilo a všem se nám to povedlo. K večeru jsme se přesunuli na faru. Tady se někteří vyřádili na kolotočích a houpačkách, a protože jsme už měli hlad, opékali jsme špekáčky, ale většina z nás dala přednost hranolkům. O půl deváté jsme Polákům popřáli dobrou noc a pan řidič nás odvezl domů.

V sobotu sedmi hodin ráno pro nás opět přijel autobus do obcí a zavezl k faře, kde jsme počkali na Poláky a společně jsme odjeli na výlet. První zastávkou byl zámek Tovačov. Nejprve nás paní průvodkyně provedla interiérem zámku a následovně několik z nás vyšlapalo přes 130 schodů až na věž, vysokou 96 metrů, kde jsme viděli celý Tovačov a široké okolí. Další zajímavostí bylo poutní místo v Dubu nad Moravou. Tady se pan průvodce trochu zapovídal v kostele, ale vzápětí nám ukázal místnosti, kde byly původně konírny a chlévy. Další zastávkou byl sv. Kopeček. V bazilice zrovna probíhala svatba, takže jsme dovnitř nemohli. Proto jsme hned šli do ZOO, kde jsme měli 3 hodiny rozchod. Tady se nám to moc líbilo a klidně bychom tu vydrželi celý den, ale čekalo nás ještě spousta zajímavostí v Olomouci. V opevnění Olomouce Fort Křelov si několik odvážných dětí vzalo louče a ve skupinkách jsme kráčeli tmou studenými chodbami. Po návratu na světlo jsme nastoupili do autobusu a jeli do centra Olomouce. Cestou na náměstí jsme obdivovali mnoho historických budov. To už bylo 19 hodin a unaveni jsme se vraceli na faru. Společně jsme povečeřeli a jeli domů.

Poslední den jsme byli zase ve škole. Opět jsme se rozdělili na 2 skupinky, jedna si šla vyrobit podle své fantazie trička a ta druhá hrála fotbal. Po několikati hodinách jsme se vyměnili. V poledne jsme měli oběd na zámku a tam také učitelé vyhodnocovali naše práce a soutěže. Každý něco dostal a spokojeně jsme se s Poláky rozloučili a jeli domů. Byl to nezapomenutelný víkend a doufáme, že se s nimi ještě někdy uvidíme.

Pavla Kubálková

*<u>Do našeho deváťáckého čísla přispěli také žáci z jiných tříd:</u>

Moje tajné druhácké přání

Když se uveřejní v časopise, není přání až tak docela tajné, že? Ovšem druhácké sny jsou nádherné, bezprostřední a moc milé. Překvapí svou „dospělostí.“

Vy, kteří jste starší, vzpomenete si, co jste si přáli, když jste byli ve 2. třídě? Já jsem asi chtěla být princeznou, což se mi sice nesplnilo, ale dodnes mám moc ráda hrady a zámky, honosné šaty, klobouk, krajkové rukavice a vějíře. Máte i dnes své tajné sny?

Natálka Sehnálková:
„Chtěla bych být fotbalistkou, protože mě fotbal baví. A myslím si, že jsem v tom dobrá.“
Vaneska Kolaříková:
„Chtěla bych být veterinářkou pro pejsky, protože pejsci jsou roztomilí a ta práce se mi líbí. Pejsci jsou moje nejoblíbenější zvířátka. Já mám pejsky moc ráda.“
Eda Foukal:
„Chtěl bych létat v oblacích, protože si myslím, že je to krásné. Já si myslím, že když budeme zdraví, že budeme šťastní.“
Maťa Zatloukal:
„Chtěl bych skútr (Yamahu). Chtěl bych být policistou, protože je to velmi zajímavá práce. Skútr bych chtěl mít, protože není tak rychlý a můžu si vychutnat přírodu.“
Ivanka Chytilová
„Chtěla bych být paní učitelkou, protože se mi to povolání líbí a můžu naučit děti něco nového.“

Hobby aneb Co nás baví – pokračování z minulého čísla

Downhill (sjezdy horských kol)

V tomto sportu jde o co nejrychlejší čas na dané trati. Trať je tvoří překážky často vybudované nebo přírodní. Trať ve většinou lesem kolem stromů, po kamenech a kořenech. Nejlepším českým jezdcem je Stanislav Sehnal, který je mistrem ČR. Než kdokoliv začne tento sport provozovat je důležité mít vhodné kolo. Ale jestli chce někdo něco v tomto sportu dokázat, tak musí hlavně zapracovat na své fyzičce, síle, technice a psychice, protože jestli jste na startu rozklepaní, uděláte chyby i v jízdě. Z vlastní zkušenosti vím, že je lepší začít na kole s pevným rámem a odpruženou vidlicí, později přejít na celoodpružené kolo. Je to drahý a náročný sport, a proto rodiče často děti moc nepodporují. V ČR existují týmy, které jezdce podporují. V na území České republiky se jezdí tři série závodů tohoto sportu Český pohár (ČP), Moravskoslovenský pohár (MSDH), tento se jezdí i na území Slovenska. A třetí nejlehčí Woodbikeseries (WBS), který se jezdí v okolí Zlína.

Daniel Mikeška

HANA TUČKOVÁ

V 5 letech jsem jezdila na koni. Chodila jsem s tatínkem k Milanu Školoudovi a on mě vozil na jeho koni Juráškovi. Jurášek byl velmi klidný, hodný kůň bílé barvy. Tatínek jel za Milanem se domluvit na nějaké věci a vzal mě s sebou, protože jsem se chtěla projet. Když jsme přijeli, Milan nám nachystal Juráška bez sedla, jen mi dal na něho deku. Nasedla jsem na Juráška a jezdili jsme kolečka. Tatínek řekl, že už to stačí a já jsem byla neodbytná, prostě jsem chtěla ještě jedno kolečko. Kdybych neprosila, že ještě chvíli, tak by se asi ani nic nestalo. Jak jsme šli poslední kolečka, tak jsem sklouzla a nestihla jsem zakřičet. Už byla hrůza a já ležela na zemi se zlomeninou lokte. Rychle jsme nasedli do auta a tatínek mě opatrně položil. Nejdříve jsme museli k nám domů pro kartičku zdravotního pojištěnce a ihned do nemocnice. Cesta byla příšerná, byla kamenitá a já v autě brečela a křičela, jak mě to příšerně bolelo. Až když jsme přijeli do nemocnice, rychle jsme jeli na rentgen a tatínek si pamatuje, jak mu řekli, ať mi narovná ruku. Musel mi tu ruku vzít a narovnat, hrozně jsem křičela, protože to bolelo. Když mi udělali

rentgen, potom jsme jeli na pokoj. Další den jsem musela podstoupit operaci. Všichni z mojí rodiny byla naprosto vynervovaní, protože jsem měla nejhorší dětskou zlomeninu. Po operaci jsem měla v ruce dvě železné tyčinky, které mi pomohly k lepšímu srostení kosti a také jsem dostala sádru. Potom jsem už jen byla na pokoji s holčičkou, s kterou jsme si povídaly. Rodiče za mnou chodili, jak jen to šlo. Když přišel den, kdy jsem měla sundávat sádru, trochu jsem se bála, že to třeba bude bolet. Sádru mi sundali a byla jsem celá natěšená, až uvidím celou rodinku. Po nějakých 2–3 týdnech, jsme začali pozorovat, že když jsem šla s maminkou ven, tak všechny prsty jsem měla teplé, ale jen malíček jsem měla studený. Necítila jsem ho a řekli nám, že mi asi nějak skřípli nebo špatně propojili nervy. Takže jsme museli chodit na rehabilitace a další cvičení. Všechny cvičení mi pomohly a bylo to už jen lepší, ale ještě musím chodit na vyšetření, aby mi kontrolovali ruku. Uběhlo 5 let a mně koně strašně moc chyběli. Když jsem chodila na akce s vojáky, tak jsem si vždycky na nějakém koníkovi svezla, ale maminka to nerada viděla. Akcí, kde byly koně, bylo málo. Nestačilo mi to, že bych se třeba 5-6 krát za rok povozila na koni a nic z toho neměla. Tak jsem se rozhodla, že si najdu nějaký JK, ve kterém bych mohla trávit více času se zvířetem, které miluji. Když jsem řekla tento návrh mamince, vůbec s tím nesouhlasila, protože to, co zažila, bylo pro ni a pro celou rodinu těžké. Tak jsem ji zkoušela přesvědčit a nechtěla přistoupit na to, abych byla u koní. Tak jsem jí řekla, že alespoň půjdu na jednu hodinu do JK v Dřevohosticích abych věděla, jak to u nich funguje. Moc se mi to zalíbilo a nechtěla jsem přestat, tak jsem ji přesvědčovala a pořád nic, tak jsem tam chodila i přes její zákaz a trochu to pomohla, protože vidí, že mi na koních opravdu záleží. Teďka už vím, jak se správně chovat ke koním a jak s nimi zacházet. Plno základních věcí mě naučil JK a hlavně správně.

Když chce Vaše dítě mít koně, tak ve věku od 8 let nebo i dřív je asi zbytečné, protože pokud někdo z rodiny nemá vztah ke koním, nebo dobré finance a ustájení, tak to není dobré. Pokud nikdo k tomu nemá vztah, Vaše dítě nemůže vědět, jak zacházet ke koním a jak ho vycvičit. Když jeden z rodičů má koníka, nebo se jim věnuje, tak naučí. Lepší je vždy začít u nějakého klubu nebo někoho zkušeného. V JK Vás naučí jak se chovat, zacházet s koníkem, skákat, cval, klus a plno dalších věcí. Pro začátečníka i pokročilého je nejlepší nosit jezdeckou helmu, a když nemáte, tak zatím stačí cyklistická helma a páteřák nebo bezpečnostní v esta. Plno rodičů si myslí, že když jsou to vycvičené koně, že se nic nemůže stát, ale když se kůň lekne, nikde nevíte, co se může stát, musíte být ve střehu. Děti musí pochopit Vás jako rodiče, že se opravdu bojíte, když je to větší a silnější zvíře. Také rodiče musí pochopit děti, že koně mají hrozně rády. Vše je o vzájemné důvěře, jak mezi koněm a jezdcem, tak i doma, mezi rodičem a dcerou či synem.¨

Nápady na prázdniny

Móda na léto

Během léta většinou očekáváme teplé a slunečné počasí, do kterého se oblékáme co nejjednodušeji, ale během studenějších, nebo deštivých dní je to trochu oříšek.
Do teplého počasí proto doporučujeme co nejlehčí oblečení. Do holčičí letní módy patří jednoduché letní šaty, nejlépe barevné, nebo i s vaším oblíbeným vzorem, jako jsou například proužky nebo květiny. Pro typy, které nemají šaty rády, doporučujeme například tříčtvrťáky nebo šortky k tílku nebo zdobenému tričku s krátkým rukávem. K tomu nesmí chybět

jednoduché doplňky, jako třeba náramky, řetízky nebo přívěsky. Během letních dní jsou nejlepší lehké boty, které si člověk jen na nohy „hodí“ a jde. Proto jsou nejlepší volbou obvyklé žabky nebo croksy, a na delší procházky lehké tenisky.

Na horké dny, kdy každý vyrazí k vodě, doporučujeme veselé barevné plavky. Pokud nemáte rádi barvičky, stačí si na sebe vzít prostě to, v čem se cítíte dobře a v čem se uvolníte. Do deštivých a chladných dní je nejlepší prosté oblečení na doma, ve kterých by jste ven vůbec zřejmě nevyšly.

Do chlapecké letní módy řadíme hlavně volné tříčtvrťáky z jakékoli látky a k tomu trička s krátkými rukávy, případně chlapecká tílka. K tomuto letnímu oblečení se můžete obout do čehokoli, co se hodí k vaší letní aktivitě.

Každopádně je nejlepší se řídit sám sebou a obléct si to, co sám chcete a nenechat si nikým mluvit do toho, co máte zrovna na sobě.

Jolana Logajová, Pavla Kubálková

Knihy, které by mohly zkrátit čas..

Anna krví oděná - Kendare Blake

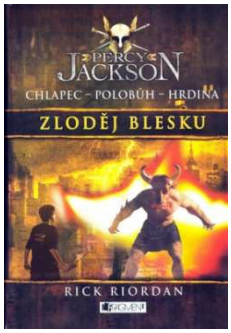
Tato kniha je o Casi Lowoodovi , který pokračuje v "rodinné tradici" a zabíjí mrtvé. Jeho matka je čarodějka a otec byl zabit při jedné z jeho prací. Cas přijíždí se svou matkou do nového města za novou prací a to je případ jedné zavražděné dívky, která po smrti zůstala uvězněna ve svém domě a zabíjí každého, kdo tam vkročí. Cas se tam tedy vydá, aby zjistil s čím to má vlastně čest. V domě se stane malý incident při kterém ztratí vědomí, ale z nějakého důvodu ho Anna (ta zavražděná dívka) ušetří.

Nástroje smrti: Město z kostí – Cassandra Clare

Když se patnáctiletá Clary Frayová vydá do newyorského klubu Pandemonium, vůbec netuší, že se stane svědkyní vraždy a vstoupí tak do světa lovců stínů, bojovníků, kteří mají svět chránit před démony. A už z něj nemůže vrátit, protože její život se převrátí vzhůru nohama... Později zjistí, že má i své vlastní schopnosti, o kterých vůbec ani netušila. A k tomu všemu musí najít svou matku, která byla unesena.

Percy Jackson - Rick Riordan

Bestseller žánru fantasy pro mládež nápaditě využívá řeckou mytologii v moderním příběhu "obyčejného" chlapce. Dvanáctiletý Percy Jackson zjistí, že je synem smrtelné ženy a boha Poseidona. Se svými kamarády se pak vydává na dobrodružnou cestu, aby zabránil zničující válce mezi řeckými bohy.

Tahle knížka je opravdu napínavá i se skvělým smyslem pro humor, která dokáže pohltit snad každého. Celá knižní série se chystá na zfilmování, první dva už zfilmovány dokonce jsou.

Temnou chodbou - Lois Duncan

Šestnáctiletá Kit Gordyová nastupuje se smíšenými pocity do prestižní internátní školy na americkém venkově. Při prvním pohledu na blackwoodské sídlo ji proti její vůli zaplaví pocit úzkosti, nicméně je rozhodnutá se s tajemnou atmosférou budovy smířit, přestože se v nedaleké vesnici šušká, že v sídle straší. Ke Kitinu úžasu jsou ke studiu přijaty už jen další tři dívky, v nichž se záhy probudí mimořádné umělecké nadání, k jakému předtím neměly sklony, a Kit pronásleduje noc co noc líbezná, ale vtíravá hudba, jíž se nedokáže zbavit ani ve dne. Když se připojí podivné, znepokojující sny, začnou se ztrácet dopisy, které studentky posílají svým blízkým a kamarádkám, a personál sídla podá hromadnou výpověď, dívky si uvědomí, že něco není v pořádku.
Poté, co dají hlavy dohromady a poskládají jednotlivé útržky informací, zjistí, že se staly oběťmi nebezpečného experimentu, při němž je v sázce nejen jejich zdravý rozum.

Romana Zapletalová

Vtipy

Pan Novák těžce onemocní, teplota každou hodinu stoupá, jeho žena přichází ze sousedního pokoje: „Myslím, že raději napíšu tvým rodičům, že jsi trochu nemocný," říká. „Ano, to uděláš dobře. Víš ovšem, jací jsou. Prosím tě, hlavně ohleduplně." Za chvíli se žena vrací: „Potřebuji poradit: pe nebo be se píše ve slově pohřeb?"

Ve škole učitelka varuje děti:
„Nesmíte líbat zvířata, protože se takhle můžou šířit různé nemoci. Zná někdo nějaký příklad?“
„Já,“ hlásí se Lukáš, „moje tetička pořád líbala papouška.“
„A co se stalo?“
„Papoušek umřel!“

Policie nedávno zatkla podvodníka prodávajícího pilulky, které měly zajistit zákazníkům věčné mládí. Při prohlídce trestního rejstříku vyšlo najevo, že se jedná o recidivistu, který byl za tentýž přestupek trestán už v letech 1794, 1856 a 1928.

Víte, proč má smrtka kosu?
Protože neudělala řidičák na kombajn.

Všechny naše kamarády, spolužáky, přátele i příznivce zveme na naše poslední zvonění. Přijďte nás podpořit v pátek **26.června v dopoledních hodinách**.

Těšíme se na vás. ☺

Poznámka: My jsme ji zasadili a vy budete „Lípu“ zalévat!

Všem spolužákům, učitelům, zaměstnancům školy přejeme skvělé prázdniny a spoustu nezapomenutelných zážitků.

Žáci IX. třídy..